

Bæssfarsdrømmen

Det skjer så fort, når'n legg seg ne'
Auga dætt att, å'n får såvå i fre'.

Snorken går, som'n sagar tømmer.
Da roteres runt, de rareste drømmer.

Barnebarna mine, dom er ofte mæ.
Fins itte likere, drømmer enn dæ.

En gong så satt dom, å klengte meg ne'.
Den minste hadde je, på høgre kne.

Førventningsfulle var dom, å vente dom på?
Jeg visste itte no ta, å dom ville nå.

Jeg lurte så fært på, å dætti sku gjelde,
da den eldste sa: kan ikke du fortelle,

om de store bragder, du har bedrevet,
og innsiktfulle bøker, som du har skrevet?

Da sa den yngste: pappa sier til meg,
at du var i stand til, å rydde skikkelig vei,

der som ingen før, kunne tenkes å gå,
ligger reneste, motorveien nå.

Jeg ville så gjerne, få høre alt,
slik som du til, pappa har fortalt.

Je vart litt førtomle, å sænse meg itte.
Detti var moro, før nå ville dom titte,

inn i den væla, som je kom i frå.
Her kom en mulighet, je måtte passe på.

Men så var det en, som ellers sa så lite.
Bestefar, bestefar, jeg vil gjerne vite,

hvordan det var i dine unge år.
Jeg vil gjerne høre, slik at jeg får,

en mulighet til, å bli så klok som deg.
Dette er det beste, som kan hende meg.

Itte lett å væta, ån' er hen støtt.
Med gjengen der rundt meg, den bæste jeg har møtt.

Je tenkte så ut, åssen dæ bæste var å føre,
ei historie fram, slik dom bære ville høre.

Å, som je satt dær, i denni fine drømmen,
Så var de en som skreik: nå har jeg mista strømmen!

Je vakne å blingse, mæ auga å fækk sjå.
Dær satt dom mæ skjerma, je kunne bære gå.

Arve Thune